

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: J. H., zastoupený Mgr. Petrou Šternberskou Pospíšilovou, advokátkou, sídlem Hlinky 92, Brno, proti žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví, sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 6. 9. 2023, č. j. O-562383/D22090080/2022/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2024, č. j. 15 A 127/2023 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 12. 9. 2022, č. j. O-562383/D20113907/2020/ÚPV, částečně vyhověl námitkám žalobce podaným podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), a zamítl přihlášku obrazové ochranné známky podanou společností SEIFEROS cz, o.p.s. (nyní DRAVCI LEDNICE SEIFEROS, o.p.s.; dále jen „přihlašovatel“) pro služby *předvádění (prezentace, výstava) dravců a sov* zařazené do třídy

41 mezinárodního třídění zboží a služeb. Žalobce je vlastníkem starší slovní ochranné známky ve znění „ZAYFERUS“ zapsané pro služby *ukázky cvičených dravců* zařazené do třídy 41 mezinárodního třídění zboží a služeb. Žalovaný současně přihlašovanou ochrannou známku postoupil ke zveřejnění pro výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (16) *publikační materiály, kalendáře, fotografie, plakáty, magnetky, turistické vizitky, pohlednice, vstupenky, reklamní tašky papírové, letáky, papírové reklamní bannery*; (25) *trička, mikiny, kšiltovky, klobouky, ponožky*; (28) *puzzle, pexeso, hrací karty*; (41) *výuková činnost, vzdělávání, školení, poskytování informací v oblasti vzdělávání*. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný zamítl námitky žalobce podané podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách a výrokem III. zamítl jeho námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. g) téhož zákona.

[2] Rozklad žalobce zamítl předseda žalovaného shora označeným rozhodnutím, kterým potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného zamítl Městský soud v Praze nyní napadeným rozsudkem.

[4] Městský soud k námitce absolutní zápisné nezpůsobilosti přihlašované ochranné známky uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o námitkách proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek podle § 25 zákona o ochranných známkách a v průběhu správního řízení žalobce připomínku absolutní zápisné nezpůsobilosti nevznsl. Posuzování absolutní zápisné (ne)způsobilosti v námitkovém řízení nemá místo.

[5] K námitce, že služba *ukázky cvičených dravců* zahrnuje i veškerou výukovou činnost, vzdělávání, školení a poskytování informací v oblasti vzdělávání, protože vždy zahrnuje vzdělávací aspekt, městský soud konstatoval, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že „*edukační aspekt je u služby ukázky cvičení dravců aspektem doplňkovým*.“ Městský soud nevyloučil, že v některých případech mohou mít ukázky určitý vzdělávací aspekt (a to nejen při představeních pro školy), to z nich však nedělá výukovou činnost, vzdělávání ani školení či poskytování informací v oblasti vzdělávání. Bylo výlučně na žalobci, aby svou ochrannou známku zaregistroval také pro ostatní služby uvedené ve třídě 41. Zapsal-li ji pouze pro *ukázky cvičených dravců*, nemůže nyní tvrdit, že tyto velmi úzce vymezené služby v sobě zahrnují v podstatě veškeré vzdělávací služby. Důvodnou městský soud neshledal námitku, že průměrného spotřebitele s ohledem na znění přihlašované ochranné známky nenapadne, že by se nevztahovala na činnost s dravci, a je pro něj tedy matoucí a zavádějící. Městský soud považoval za důležité, že výrobky a služby požadované pro přihlašovanou ochrannou známku nejsou, kromě *předvádění (prezentace, výstava) dravců a sov*, shodné ani podobné výrobkům a službám chráněným žalobcovou ochrannou známkou.

II. Podání účastníka řízení

[6] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

pokračování

[7] Stěžovatel nejprve doslova cituje obsah jím podané žaloby. Dále namítá, že se městský soud nezabýval námitkou absolutní zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení. Městský soud chybně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015 - 66, v němž se hodnocení absolutní zápisné nezpůsobilosti týkalo starší ochranné známky, nikoliv známky zapisované. Test absolutní zápisné nezpůsobilosti je navíc povinen žalovaný provádět z úřední povinnosti. Městský soud proto měl přezkoumat zápisnou způsobilost ochranné známky, byť stěžovatel obdobnou připomínku uplatnil až v žalobě. Opačný postup je formalistický, neboť namítajícímu nezbude, než podat až po zápisu ochranné známky samostatný návrh na prohlášení její neplatnosti dle § 32 zákona o ochranných známkách.

[8] K vypořádání námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách stěžovatel uvádí, že ukázky cvičených dravců vždy zahrnují edukační aspekt a tento rozhodně nelze považovat za doplňkový, ale naopak převažující a primární. Přihlašovaná ochranná známka obsahuje slovo „dravci“, které ve spojení s jakoukoliv činností vyvolá u průměrného spotřebitele asociaci s předváděním a výcvikem dravců. Stěžovatel upozorňuje, že jeho společnost Zayferus obdobně jako přihlašovatel provozuje zejména v obci Lednice a v základních školách po celé republice ukázky cvičených dravců. Je proto třeba vzít v úvahu specifika obou majitelů ochranných známek, kteří působí ve stejném oboru, na stejném místě a mají spolu letité soudní spory kvůli podobnému označení firem. Porovnávat pouze třídy výrobků a služeb bez ohledu na specifika případu a podobnost a zaměnitelnost dotčených označení je přepjatě formalistické. Městský soud případ neposoudil v širším kontextu.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel v první řadě namítá absolutní zápisnou nezpůsobilost přihlašované ochranné známky podle § 4 písm. b) a g) zákona o ochranných známkách. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatel ve správním řízení žádné připomínky ohledně absolutní zápisné nezpůsobilosti přihlašované ochranné známky neuplatnil. V proběhnuvším námitkovém řízení tak nebyla tato otázka posuzována, a proto se jí ani městský soud věcně nezabýval.

[13] Podle § 4 zákona o ochranných známkách *do rejstříku se nezapiše označení,*
b) které nemá rozlišovací způsobilost,
g) které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

[14] Podle § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách *každý může do konce lhůty pro podání námitek podle § 25 podat Úřadu připomínky založené na důvodech podle § 4; k připomínkám Úřad přihlédné při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Osoba, která podala připomínky, se nestává účastníkem řízení o přihlášce před Úřadem.*

[15] Podle § 22 odst. 1 věty první zákona o ochranných známkách *není-li přihlašované označení způsobilé zápisu podle § 4, Úřad přihlášku zamítne.*

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že v řízení o zapsání ochranné známky jsou přísně rozlišeny instituty připomínek a námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 As 23/2022 - 47, bod 50), jak vyplývá také z § 24 odst. 3 zákona o ochranných známkách. Připomínky může podat každý a vyjádřit se tak k absolutní zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení podle § 4 zákona o ochranných známkách. Účelem připomínek je kontrola odborné veřejnosti, pomoc veřejnosti při zjišťování okolností vedoucích k zamítnutí ochrany a ochrana zájmů třetích osob. Oproti tomu řízení o námitkách má povahu řízení „*inter partes*“, ve kterém žalovaný vystupuje jako nezávislý a nestranný rozhodce střetu práv dvou či více stran, kdy na jedné straně vždy stojí přihlašovatel, na straně druhé pak subjekty, které specifikuje § 7 zákona o ochranných známkách ve vazbě na tam obsažené důvody jimi uplatněných námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2010, č. j. 9 As 21/2010 - 70). Námitky chrání práva třetích osob, jež by mohla být zápisem přihlašované známky dotčena, a jsou podávány z důvodů tzv. relativní zápisné nezpůsobilosti. Absolutní důvody pro nezapsání ochranné známky mají přednost před důvody relativními.

[17] Stěžovatel v projednávané věci žádné připomínky založené na důvodech absolutní zápisné nezpůsobilosti podle § 4 zákona o ochranných známkách ve správním řízení nevznsl. Domnívá se však, že žalovaný měl absolutní zápisnou nezpůsobilost zapisované ochranné známky posoudit z úřední povinnosti.

[18] Nejvyšší správní soud nepopírá, že žalovaný posuzuje z úřední povinnosti, zda neexistují důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti uvedené v § 4 zákona o ochranných známkách, které mají veřejnoprávní povahu a spočívají v samotném označení či jeho vlastnostech. Tento postup žalovaný provádí v rámci věcného průzkumu přihlášky ochranné známky podle § 22 zákona o ochranných známkách. V případě, že zjistí, že přihláška ochranné známky není způsobilá zápisu do rejstříku, neboť je dán jeden nebo více důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti, informuje o tom přihlašovatele, v opačném případě přihlášku ochranné známky zveřejní ve Věstníku dle § 23 zákona o ochranných známkách. Takto žalovaný v nyní posuzované věci postupoval, žádné důvody bránící registraci však neshledal (viz „zpráva o řešerši“ založená na č. l. 4 správního spisu) a přihlášku ochranné známky zveřejnil ve Věstníku (č. l. 5 správního spisu).

[19] Stěžovateli lze tedy přisvědčit pouze potud, že žalovaný měl zkoumat, zda existují důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti, nelze však souhlasit, že tento průzkum žalovaný neprovedl. Nesouhlasil-li stěžovatel s věcným průzkumem přihlášky a posouzením její absolutní zápisné způsobilosti, mohl proti přihlášce ochranné známky podat připomínky dle § 24 zákona o ochranných známkách, neboť ty mohl uplatnit až do konce lhůty

pokračování

pro podání námitek podle § 25 citovaného zákona. Stěžovateli pasivitu nelze přičítat k tíži žalovanému.

[20] Nejvyšší správní soud opakuje, že je nezbytné rozlišovat námitkové a připomínkové řízení dle zákona o ochranných známkách jako dvě samostatná řízení. Podal-li stěžovatel proti posuzované ochranné známce toliko námitky a nikoli připomínky, stanovil rámec přezkumu přihlašované ochranné známky v rozsahu námitkového řízení. Řízení o námitkách zaujímá jen přesně vymezenou část řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku a zveřejnění označení je v něm posuzováno výhradně dle důvodů podle § 7 zákona o ochranných známkách, přičemž jeho výsledkem je formalizované rozhodnutí o námitkách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 18. 8. 2022, č. j. 1 As 23/2022 - 47). Toto rozhodnutí nelze zaměňovat s posouzením připomínek. Podáním námitek stěžovatel rovněž určil rozsah soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí. Městský soud v tomto smyslu přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015 - 66, dle něhož *„hodnocení případné absence absolutní zápisné způsobilosti starší ochranné známky ve vztahu k registrovaným výrobkům nebo službám však v žádném případě nepřísluší soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného v rámci námitkového řízení dle § 25 téhož zákona.“* Nejvyšší správní soud nepomíjí, že tento právní názor byl vysloven ve vztahu ke „starší“ ochranné známce, zatímco stěžovatel namítá absolutní zápisnou nezpůsobilost přihlašované ochranné známky. Stále ovšem platí, že je nezbytné odlišovat námitkové řízení a vypořádání připomínek uplatněných dle § 24 zákona o ochranných známkách. Rámec správního řízení o námitkách byl dán v posuzované věci pouze uplatněnými námitkami, pročež městský soud nebyl povinen přihlížet k žalobním námitkám, jejichž obsahem byla argumentace odpovídající připomínkám dle § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách.

[21] Stěžovateli odkaz na rozsudek městského soudu ze dne 19. 5. 2006, č. j. 7 Ca 180/2005 - 48, není přílehavý, protože z jeho závěrů plyne pouze to, že připomínky a námitky lze podat v jednom společném podání, což však stěžovatel neučinil. Uvedený rozsudek se vztahuje pouze k formě podání, nikoliv k povinnosti žalovaného posoudit v námitkovém řízení možné důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti dle § 4 zákona o ochranných známkách, přestože nebyly podány žádné připomínky dle § 24 zákona o ochranných známkách. Stejně nelze z citovaného rozsudku dovodit povinnost krajského soudu vypořádat žalobní argumentaci odpovídající připomínkám dle zákona o ochranných známkách v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydaném v námitkovém řízení dle § 26 citovaného zákona. K této otázce se naopak městský soud jasně vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 4. 2009, 5 Ca 351/2006 - 122, v němž konstatoval, že *„pokud tedy ve svém návrhu žalobce namítal pouze rozpor s ustanoveními § 6 a § 22 odst. 2 Zákona, tedy možnou zaměnitelnost se staršími ochrannými známkami, a žalovaný se zabýval pouze takto vymezeným návrhem, nemůže být v této skutečnosti shledána nezákonnost, neboť soud neshledal povinnost přezkoumat návrh třetí osoby ze všech hledisek uvedených v §§ 4 a 6. Soud se proto nemůže věcně zabývat posuzováním těchto žalobcem až v žalobě namítaných skutečností, neboť nebyly předmětem řízení před správním orgánem, tak jak ho sám žalobce svým návrhem vymezil a žalobci nelze dát za pravdu, pokud napadá rozhodnutí žalovaného z těchto důvodů.“*

[22] Nejvyšší správní soud nepopírá, že stěžovatel je oprávněn podat návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách a také

žalovaný může z vlastního podnětu zahájit řízení o zrušení ochranné známky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 As 41/2017 - 103). Tyto skutečnosti však nemohou nic změnit na shora vyřčených závěrech, které odpovídají striktní odlišnosti námitkového řízení proti zápisu ochranné známky a vyhodnocení připomínek poukazujících na absolutních zápisovou nezpůsobilost ochranné známky. Nevznese-li stěžovatel v průběhu správního řízení žádné připomínky proti přihlašované ochranné známce ve smyslu její absolutní zápisné nezpůsobilosti, nemohl požadovat přezkoumání její absolutní zápisné nezpůsobilosti v řízení před soudem proti rozhodnutí žalovaného vydaného v námitkovém řízení. Opačný výklad by popíral princip subsidiarity správního soudnictví. Lze-li se domáhat ochrany veřejného subjektivního práva cestou správního řízení tam, kde veřejná správa disponuje účinnými prostředky k ochraně práv osob, nelze své námitky vznášet teprve v řízení před správním soudem. Neboli tvrzené nezákonnosti mají být řešeny předně v místě a čase, kde nastanou, orgány k tomu kompetentními (takzvané „v první linii“), které na základě argumentů uplatněných v zákonem poskytnutých prostředcích samy seznají nezákonnost a použijí vlastní procesní nástroje k nápravě. Stěžovatel nepodáním připomínek proti zápisu přihlašované ochranné známky způsobil, že připomínkové řízení ve smyslu posouzení absolutní zápisné způsobilosti nebylo před správními orgány vedeno, a proto nemohl vznášet totožné námitky (připomínky) v řízení před soudem.

[23] Ve druhém stížním bodě stěžovatel rozporuje vypořádání námitek podaných dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách.

[24] Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách *přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*

[25] Pravděpodobnost záměny mezi dvěma ochrannými známkami existuje tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012 - 46, č. 2859/2013 Sb. NSS, bod 24, nebo ze dne 18. 12. 2024, č. j. 7 As 35/2024 - 57, bod 21). Základní funkcí ochranné známky je zaručit spotřebiteli nebo koncovému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených ochrannou známkou tím, že jim umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 2005, Medion („Thomson Life“), C-120/04, bod 23, nebo ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, bod 28). Rozhodující pro hodnocení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Pravděpodobnost záměny musí být hodnocena celkově, tedy s přihlédnutím ke všem kritériím podstatným pro okolnosti případu (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 35/2024 - 57, bod 32). Celkové posouzení záměny předpokládá určitou vzájemnou souvislost mezi podobností ochranných známek a mezi podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje. Menší stupeň podobnosti

pokračování

mezi výrobky nebo službami může být tedy vyvážen vyšším stupněm podobnosti mezi ochrannými známkami a naopak. Obě podmínky zaměnitelnosti, tedy shodnost nebo podobnost označení a shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, však musí být splněny současně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, č. 1064/2007 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2024, č. j. 10 As 208/2023 - 71, bod 33).

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti sporuje závěr žalovaného a městského soudu, že ukázky cvičených dravců vždy nezahrnují edukační aspekt, a proto mohla být přihlašovaná ochranná známka zapsána pro služby *výuková činnost, vzdělávání, školení, poskytování informací v oblasti vzdělávání*.

[27] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že žalobcova ochranná známka „ZAYFERUS“ byla zapsána pro službu *ukázky cvičených dravců*. Z tohoto důvodu žalovaný zamítl přihlášku posuzované obrazové ochranné známky přihlašovatele pro službu *předvádění (prezentace, výstava) dravců a sov* a postoupil ji ke zveřejnění pouze pro výrobky a služby do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (16) *publikační materiály, kalendáře, fotografie, plakáty, magnetky, turistické vizitky, pohlednice, vstupenky, reklamní tašky papírové, letáky, papírové reklamní bannery*; (25) *trička, mikiny, kšiltovky, klobouky, ponožky*; (28) *puzzle, pexeso, hrací karty*; (41) *výuková činnost, vzdělávání, školení, poskytování informací v oblasti vzdělávání*.

[28] Zařazení výrobků a služeb do jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (č. 118/1979 Sb.) není rozhodující, protože se jedná pouze o administrativní třídění. Při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků či služeb tak není samo o sobě významné, zda jsou v rámci mezinárodního třídění výrobků a služeb řazeny do shodných či odlišných tříd. Podstatné je, zda lze z hlediska průměrného spotřebitele takové výrobky či služby zařadit do jedné skupiny oblasti spotřeby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 As 113/2015 - 34, nebo ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1 As 67/2022 - 72).

[29] Stěžovatel má tedy pravdu, že porovnání pouze tříd výrobků a služeb (či jejich podskupin), bez ohledu na specifika případu a podobnosti služeb a výrobků, by bylo nepřipustně formalistické. Naopak při posuzování podobnosti výrobků a služeb by měly být zohledněny všechny relevantní faktory týkající se těchto výrobků nebo služeb, mezi něž patří mimo jiné jejich povaha, jejich účel, k němuž jsou užívány, jejich koneční uživatelé a způsob použití a to, zda si vzájemně konkurují nebo se doplňují (viz shora citované rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci Canon). Nejvyšší správní soud však neshledal, že by žalovaný a městský soud rozhodly v rozporu s těmito pravidly, naopak dospěly ke správným závěrům, že *ukázky cvičených dravců* nelze ztotožňovat s *výukovou činností, vzděláváním, školením a poskytováním informací v oblasti vzdělávání*.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že vzdělávací aspekt je při provádění ukázek cvičených dravců nanejvýš doplňkový a zcela jistě nepředstavuje primární účel takto vymezené činnosti. Povaha služeb je odlišná, protože *ukázky cvičených dravců* v sobě zahrnují především popularizační aspekt a prvek společenské zábavy. Stěžovateli lze přisvědčit, že ukázka cvičených dravců určitý vzdělávací prvek v sobě

zahrnuje, ten ovšem nelze upřednostňovat. Vzdělávací aspekt by takto bylo možno tvrdit u všech služeb, u nichž dochází k prezentaci zvířat a způsobu jejich života. Předvádění dravců je rovněž mnohdy určeno pro jiné konečné publikum (spotřebitele) než vzdělávání v oblasti života dravců, byť nelze popírat, že v některých případech se mohou tito koneční spotřebitelé překrývat (například v případě ukázek pro školní kolektivy). V jiných případech (například při předvádění dravců na veřejných akcích) jsou ovšem koneční spotřebitelé odlišní z hlediska věku i důvodu zájmu o nabízenou službu. Také forma nabízených služeb není totožná či obdobná, jak přiléhavě a na konkrétních příkladech uvedl již předseda žalovaného v žalobou napadeném rozdupnutí (viz s. 27–28 rozkladového rozhodnutí).

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že bylo výlučně na stěžovateli, aby jím vlastněnou ochrannou známku zaregistroval také pro ostatní služby uvedené ve třídě 41. Pakliže tak neučinil a zapsal ji pouze pro *ukázky cvičených dravců*, nemůže tuto skutečnost nyní „dohánět“ tvrzením, že tyto velmi úzce vymezené služby v sobě zahrnují veškeré vzdělávací služby. Podstata vzdělávacích služeb a ukázek cvičených dravců je ve své podstatě odlišná.

[32] Stěžovatel se dále dovolává užití slova „dravci“ v přihlašované ochranné známce, i zde je však nezbytné odlišovat výukovou činnost a vzdělávání o dravcích na straně jedné a jejich ukázkou na straně druhé. Žalovaný postupoval správně, pokud zamítl přihlášku posuzované obrazové ochranné známky pro služby *předvádění (prezentace, výstava) dravců a sov*, avšak nezamítl ji pro další požadované kategorie výrobků a služeb, neboť tyto služby nelze ztotožňovat. Stěžovatelova úvaha, že jakoukoli činnost nebo jakékoli výrobky obsahující výraz „dravci“ bude průměrný spotřebitel spojovat s chovem, výcvikem a předváděním dravců, považuje Nejvyšší správní soud za extenzivní. Na uvedeném nic nemění ani stěžovatelovo tvrzení, že obdobně jako přihlašovatel nabízí stejné služby ve stejném oboru a na stejném místě, případně že jsou mezi nimi vedeny právní spory kvůli podobnému označení firem, neboť v tomto tvrzení pomíjí, že přihlašovaná ochranná známka nebyla zapsána pro stejné oblasti služeb, u nichž by mohlo dojít ke střetu se stěžovatelovou ochrannou známkou. Městský soud v této souvislosti přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2023, č.j. 10 As 8/2023 - 94 (bod 26), dle něhož *„pokud je na základě námitek nutné porovnat výrobky a služby u starší a přihlašované ochranné známky, je podstatné pouze znění seznamu výrobků a služeb, nikoli nějaké skutečné, potenciální či zamýšlené použití ochranné známky pro výrobky či služby neuvedené v seznamu.“* Žalovaný i městský soud proto postupovali v souladu se zákonem, hodnotili-li podobnost služeb, které byly přihlašovatelem uvedeny v přihlášce, a služeb chráněných stěžovatelovou ochrannou známkou. Přihlašovatel byl správně umožněn zápis ochranné známky pouze pro činnosti, na které se nevztahovala stěžovatelova ochranná známka, respektive na činnosti, které z hlediska průměrného spotřebitele nespádaly pod podobné kategorie služeb a výrobků.

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že městský soud nepochybil, neshledal-li žalobu důvodnou, resp. souhlasil-li se žalovaným, že přihlašované označení bylo možno ve shora uvedené rozsahu zapsat a nebylo v rozporu s § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Stěžovatel žádné další kasační námitky proti rozsudku městského soudu nevznáší, pouze odkazuje na obsah podané žaloby. Kasační

pokračování

stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), takže se kasační námitky musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Stěžovatel je povinen podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS). Úkolem Nejvyššího správního soudu není opětovné projednání žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu a závěrů krajského soudu. Obecný stěžovatelův odkaz na obsah podané žaloby tedy nemohl založit přípustnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud proto na ni nemá důvod reagovat. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS), „pokud soud postupoval procesně bezvadně a zamítl žalobu řádně zdůvodněným rozsudkem [tím se vylučují důvody podle § 103 odst. 1 písm. c), d), e) s. ř. s.], může se žalobce pokusit prosadit své argumenty ještě jednou za pomoci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) nebo b) s. ř. s. Je logické, že zde obsažená argumentace nebude z povahy věci nijak novátorská – ostatně v kasačním řízení nelze v zásadě řešit jiné otázky, než které byly předmětem řízení už u krajského soudu (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.). I když však žalovaný a krajský soud dospěli ke stejnému závěru, nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně zamění slovo žalobce za slovo stěžovatel, a zašle jej Nejvyššímu správnímu soudu pod novým názvem kasační stížnost. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou.“

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu